

פנימי

ליוצא למלחמת בית דוד

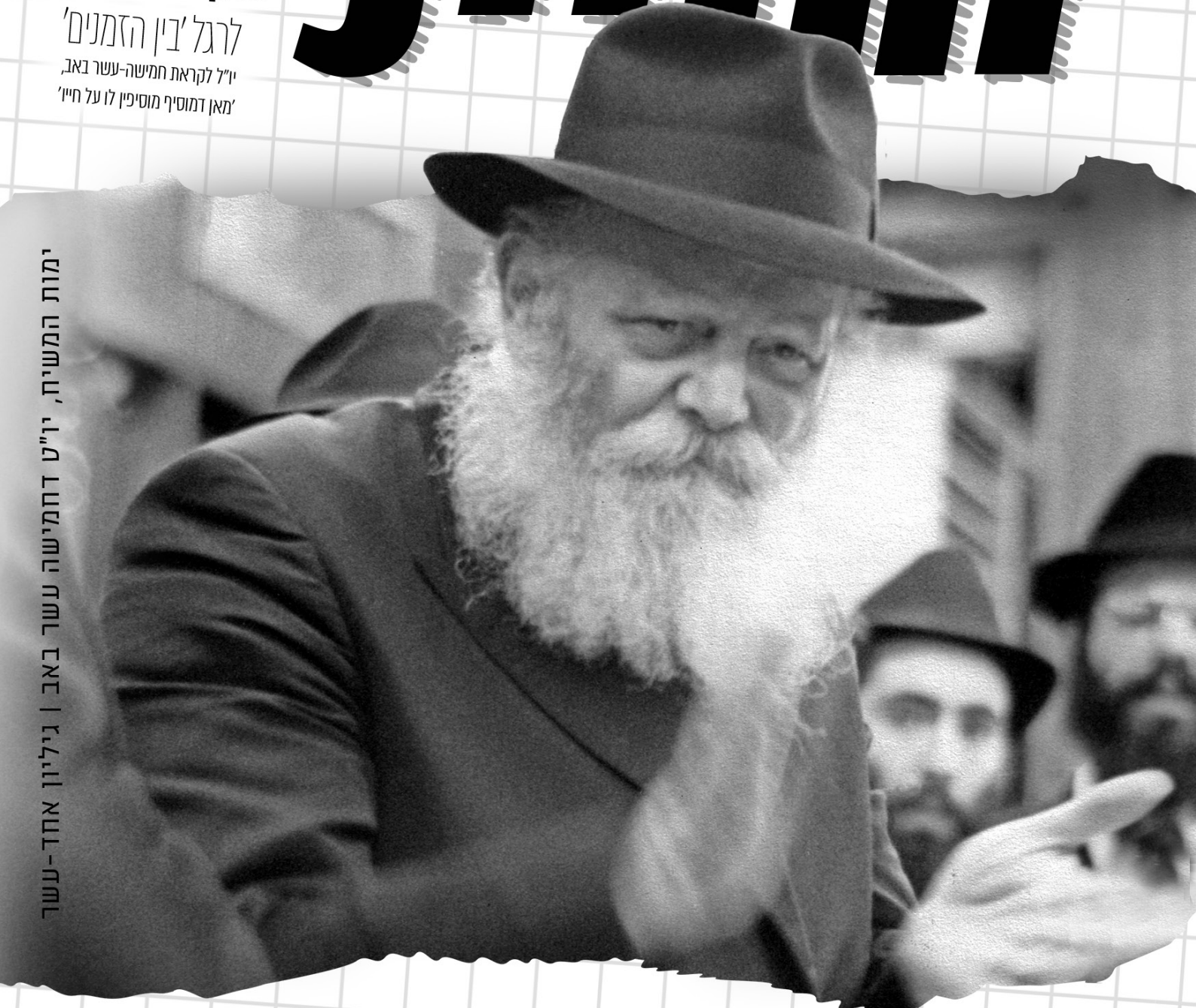
המורד

גליון מיוחד ומוגדל

לרגל 'בין הזמנים'

יו"ל לקראת חמישה-עשר באב,

'מאן דמוסיף מוסיפין לו על חייו'

ימות המשיח, יו"ט דחמישה עשר באב | גיליון אחד - עשר

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

"שתיכף ומיד ממש נזכה ל"בנה מקדש במקומו" (כיון שכבר "בנוי ומשוכלל הוא" למעלה), מאחר שמתגלה משיח, ונראה ש"הרי זה משיח ודאי" (מזרע דוד ושלמה בנו), ואז תהי' גאולה ודאית, ובית המקדש יהי' בית המקדש ודאי!... ועוד והוא העיקר, שמכיון שנמצאים בשבת חזון, כידוע הפתגם ששבת זו נקראת כן מכיון שבה רואים את בית המקדש שהוא כבר "בנוי ומשוכלל" למעלה, הרי חסר רק שיבוא משיח צדקנו שהוא נשמה בגוף (שהרי הוא "משיח ודאי" כנ"ל) - בתוכנו, החל מבית הכנסת ובית המקדש זה"

(משיחת ש"פ דברים, תשעה באב נדחה, תנש"א - 'דברי משיח' חלק ה' עמודים 20, 22)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

תמימים יקרים (שביקרים)!

אתם נוסעים הביתה לתקופה שהוגדרה בפי עמא דבר - "בין הזמנים".

מקורו הקדום של המונח מוזכר אצל המהר"ל ('באר הגולה' בסופו בדרשות) בלשונות גנאי חריפים: "נסתלקה תורה מישראל... יקראו דרור לארץ לכנות הזמן בין הזמנים וכל אחד הולך בשרירות ליבו... וכאילו אין זה זמן לתורה לקרותו בין הזמנים"... ולנו חסידי דור השביעי אין לנו אלא כאבו ודרישותיו של הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על תקופה זו (נזכר גם במכתב כללי ניסן תשט"ז תחת השם 'בין הזמנים').

אולם מכיוון ש'משיחיסטים' אנו (כלומר 'ושמך הגדול והקדוש' - משיח - 'עלינו קראת') והרבי מחדיר בנו כי כל מה שסביבנו מתקשר לגאולה ומשיח, הרי בכלל זה גם המונח 'בין הזמנים' מצית בנו (ראה ש"פ מקץ תנש"א "אהה") מיד את התקופה בה אנו שרויים.

למעשה אנו כולנו נמצאים תקופה די ארוכה ב'בין הזמנים' - בין ה"דור אחרון לגלות" ובין "דור ראשון לגאולה". מה קורה בתקופה כמו זו? תיאור על התקופה ולבטיה ואי בהירותה נמצא כבר ברמז גלוי במאמר 'עבדים היינו' תשמ"ח. כל רגע מהתקופה הלזו יש בו סממנים וביטויים של 'אחרון לגלות' - כלומר ב'גלות' עצמה 'אחרונות' - 'סוף לבושיו' בלשון הדבר מלכות תז"מ תנש"א, ובו זמנית בכל רגע שביום הרי תקופה זו היא 'דור ראשון לגאולה' - 'די העכסטע צייט' כמבואר בשיחות חורף תשנ"ב. "לעשות כל יום ליום של גאולה" (דבר מלכות פנחס נ"א).

אז מה בעצם קורה כאן? 'טשטוש' (כלשונו באג"ק יא טבת תשכ"ג ועוד)? 'הפכים' (כלשון 'עבדים היינו' שם)?

התשובה נמצאת בכל מה שעשינו יחד כל השנה בישיבה:

מה בעצם עושים בישיבה?

מתרגלים ומתאמנים לא להביט על דברים בצורה חיצונית, אלא ללמוד ולחיות 'פנימיות'.

בסדר עיונא אנו עמלים להתעלות מעל ה'השקפה ראשונה' שלנו. זה כל המושג 'עיונא', בשונה מגירסא (נתבאר יפה בד"ה חייב איניש תש"ח). למדנו יחד כיצד מפשטים מושגים שעל פניהם נראים פשוטים וטכניים. את הגניבה ותשלומי קרן וקנס המקובל בפי כל פירקנו לחלקיקים והפשטנו אותם לחלות של 'קנינים', של 'איסורים', של 'דין בגנב' ודין ב'נגנב'. את ה'יאוש' של פרק אלו מציאות שלמדנו בתלמוד תורה הפשטנו לגלות את פנימיותו כחלק מתהליך פירוק ה'שייכות' והפקעת ה'דעת' שב'קנין'. כך גם הגדרות מופשטות בתיאורים החיצוניים של 'ארבעה אבות נזיקין'. העמקה במידות שהתורה נדרשת בהם. זה לא רק מילים 'כלל ופרט', 'קל וחומר' 'היקש' אלא זה הבנה לעומק של עצם המושג 'שכל' כיצד הוא פועל ומה ההבדל בין השכל האנושי לשכל האלוקי של התורה. ועוד ועוד ועוד.

בשיעורי חסידות, המשפיעים לימדו אותנו להביט על הספירות גם כפי שהם במצב של 'עקודים' לפני אצילות ('בשעה שעלה' מלוקט ה'), על הסיבות המביאות את האדם להיות מה שהוא - כל עשרות פרקי התניא שלימד המשפיע הרב חיים לוי יצחק שליט"א גינזבורג. הבנת מהות ספירת המלכות וכוח הדיבור שמגדיר את מהות ה'אדם' שלמדנו ברנ"ט. וכו' וכו'.

בהתוועדויות, שוב ושוב ושוב המשפיעים והמתוועדים מחנכים אותנו אל תביטו על בחור בחיצוניות. לפעמים בחור שנראה 'הכי חסידי, הכי משיחיסטי, הכי פעיל במבצעים' הרי כשמעיינים בפנימיות ולא רק אחרי התנהגותו, יכול אולי להתגלות כי יש בו ישות וגאוה, נגרר למחלוקת וזלזול בזולתו, השם ישמור! למול בחור שנראה אולי פחות אך יש בו רצון

פנימי להשתנות ולהתעדן. התוועדנו ללא הרף על נצחיות חייו של הרבי שליט"א - אל תתנו עיניכם בנוי, תנו עיניכם באמת הפשוטה שהרבי מלך המשיח שליט"א חי וקיים כפשוטו ממש בלי שום שינוי! זה מה שעשינו בסדר 'שיחות', זה בדיוק מה שאנו מגלים במבצעים להפסיק להתעסק באני הגלוי שלנו אלא בזולתנו ולגלות כי גם מקום שנראה 'לא כשר' אולי יש שם רצון של המוכר של העובדים שאולי נראים ב'שם ישראל יכונה' בלבד, גם הם 'מחבבי תורה' ורוצים ומשתוקקים ארוייסגין פון זיך כמבואר בפרק י"ט בתניא, כמשל אור האש.

כל זה נותן לנו כוח פנימי לראות איך ה'בין הזמנים' הוא 'יום שכולו ארוך', לא הפסק אלא המשך (כח סיון תנש"א). להתעלות מעל הראיה של עיני החומר לראיה של עיני השכל האלוקי לראות כי 'בין הזמנים' נועד לקחת את ה'זמן' שנראה חופש ו'אחרון לגלות' ודווקא על ידו ועמו להתרומם למקום שבאמצע ה'זמן' אי אפשר להגיע אליו.

אותו 'בין הזמנים' על שלל ביטוייו הגלותיים, הנובעים מעצם המושג 'חופש' שמשתקף ומתפרס לכל הנגעים של התקופה (ניתן לשמוע את קולו הכאוב בקלטות על התנהגות אפילו של 'שפיץ חב"ד'. לדוגמא - שהולכים במכנסיים קצרות ומוסיף: "בעיני ראיתי בתמונה שלא התביישו לשלוח לי!!"), הרי דווקא הוא מנגיש אותנו לעשרות אלפי ילדים, אידישע קינדער המסולאים מפז (פורים תשמ"ז), לפעול בקרב ילדים וילדות שאינם שומרים מצוות לעת עתה בגילוי, ולערוך עמהם קייטנות ומחנות קיץ כדי

לקרב אותם ל'אל"ף' של 'אנוכי הוי' אלוקיך'. מחד 'חופש' מסדרים קבועים, לאידך דווקא בגלל זה ניתן לכל תמים להכיר מקצועות שונות שבסדרי הישיבה לא נלמדים כל כך, כמו גם לימוד בשופי עצום של 'ליקוט' אחר 'ליקוט', פשוט לשבת וללמוד כל השבוע את הליקוטים של אותו השבוע בליקוטי שיחות (ללמוד את חי"ד ואתחנן מהו גדר לימוד התורה לעומת ק"ש, ובד בבד ליקוט של תנש"א על תפילין (חלק טל), את ה'ליקוט' בחלק כט ואתחנן שנתן הבנה בהירה בפתיחת שער היחוד והאמונה, את הרייכקייט של הליקוטים בחלק ט' על

מהות הפיכת ההעלם, את לקו"ש חכ"ט 'עקב' על כל חסרות ויתירות בתורה ובחלק לד את הליקוט על גדר ההוספה בתורה מחמשה עשר באב. ועוד ועוד ועוד). את הגעוואלד היקר והמתוק הזה, בבין הזמנים ניתן לנו גישה להתמסר ולהתכלל במי הדעת הטהור של תורתו של משיח.

ה'בין הזמנים' הוא ה'שעת מבחן' האישי של כל אחד מאיתנו לבחון מה פעלנו ביחד השנה בישיבה. לראות איך כפשוטו 'הכל אלוקות ואלוקות הוא הכל', איך 'כל רגע ורגע ממש הוא זמן הגאולה' (לשון הצעטל הנפלא בחורף תשנ"ב). לגלות את האלף של האולפנא בגולה של חיי היום יום. על ידי ה'תבונה' - התבוננות של כל השנה ניתן לכל תמים להיות אף הוא מחליף את הזמנים... כרצונו של הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

דעת נ"ק אד"ש מה"מ בנושא:

"בין הזמנים" וזהירות בראיה

הגברת שיעורי חסידות

לפלא מ"ש שכיון שזהו בין הזמנים בישיבות לכן נתמעט מספר המשתתפים בשיעורי דא"ח, כי הרי אדרבה, כשהוא בין הזמנים פנוים הם יותר וביכולתם להרבות בשיעורים אלו אם במקום דעד אתה או במקום שלשם נוסעים ע"י שיקשרום שם עם אנשים המתאימים.

/אגרות קודש חי"ג ד'רפב

הוספה מיוחדת בהפצה אצל תלמידי ישיבות

במה שמסיים במכתבו שנצבת השאלה אם לחדול מפעולה ב... באמצע זמן הלימודים ולעשות בזה אך ורק בבין הזמנים.

מובן וגם פשוט שמופרכת סברא זו בהחלט הכי גדול, כי מוכרחות הפעולות להפצת היהדות והחזקתה להמשך כל ימות השנה, אבל מובן וגם פשוט שחילוק ישנו בסוגי העובדים במסגרת הנ"ל שישנם כאלו שיש לדרוש מהם עבודה ממושכה יותר ולעתים תכופות יותר וישנם כאלו שמכמה טעמים עבודתם רק בזמנים קבועים וישנם כאלו שרק בין הזמנים מהלימודים בסדרי הישיבה, והנ"ל תלוי בפרטים ופרטי פרטים, ואין ללמוד מאחד על חברו, ולפי תיאור המצב העכשוי באה"ק ת"ר ביחוד מועטים ביותר וביותר אלו שיוכלו לצאת ידי חובתם בפעולות להפצת היהדות רק בבין הזמנים, כי שעת חירום הוא בהנוגע לאהבת ה' ולתורתו הידור בקיום המצות ולימוד תוה"ק כדבעי.

/אגרות קודש חלק י"ד מכתב ה'עא

זהירות ההורים

"בשנים קודמות לא היה שחרור התלמידים בימי "בין הזמנים" משפיע לרעה על החינוך, כי הרחוב ומכל שכן הבית, נתנו אוריה חמימה של יהדות וקיום המצוות בחיים היום-יומיים במידה גדושה... אולם בימינו וביחוד במדינה זו, הנה חובתם של מוסדות החינוך... לנטוע בהם יראת שמים קיום המצוות בהידור ואורח חיים יהודי בכלל.

הנה כי כן יש בהפסקתה של השפעת מוסדות החינוך בימי בין הזמנים וימי החגים בפרט, משום מניעת השפעה חיונית מן התלמידים, וזאת דוקא בשעה שזקוקים הם לכך ביותר"

/מכתב כללי יא ניסן תשט"ז - אגרות מלך

שמירת העינים

מדוע נקרא שמו בחור? כי הוא בחור מעם... לבחור זה יש עינים, והיות שהוא בחור מובן מכך שגם העינים הן - עינים נבחרות

אבל בכל זאת צריכים להבהיר: הוא הרי יכול לחשוב שביכולתו להביט גם על עניני הרשות ועל כך אומרים לו ומזהירים ומבהירים שעליו להתבונן רק על ענינים נבחרים בלבד, מאחר שהוא הרי בחור עיניו הם עינים נבחרות ולכן גם הם מסתכלות ומביטות רק על ענינים נבחרים. אין צורך להבהיר שאין מתבוננות בעינים אסורים ומאוסים שכן זה פשיטא, אלא גם בהתבוננות בעניני הרשות הוא בוחר ומביט רק בענינים נבחרים"

/תרגום משיחות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח תש"מ חלק ג' עמוד 822

דעת עולות

צ"ע ב'לשיטתייהו' של רבי ישמעאל ורבי עקיבא בדין 'מיטב'

הרבי מלך המשיח שליט"א דורש מאיתנו כי בדורנו זה מן הראוי ליישם את שיטת לימוד ה'לשיטתייהו'. כלומר בעוד ובדורות קודמים היו כאלה שהתנגדו ללימוד מסוג זה וסברו שזה נדמה לסגנון לימוד שאינו מכוון לאמיתתה של תורה, הרי הרבי מראה לנו פנים חדשות וגילה דעתו כי אדרבה - דווקא בלימוד כזה ניתן להגיע לאחדות שבתורה.

בלקוטי שיחות ובכלל בשיחות ישנם מאות רבות של ביאורים באופן כזה [להעיר כי כבר בהקדמה לספר התניא אדמו"ר הזקן נותן את הנקודה הזו בכך שמקשר את בית שמאי ובית הלל לשורש נשמתם ומידתם - חסד וגבורה].

הפעם ננסה למצוא את ה'לשיטתייהו' שמלמד הרבי שליט"א בתורת התנאים רבי ישמעאל ורבי עקיבא בלקוטי שיחות - לגבי סוגיית דין תשלומי 'מיטב' במה שלמדנו בזמן חורף בישיבה (בבא קמא ו, ב).

עה"פ (שמות כב, ד) "כי יבער איש כו... מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם". איתא בגמרא מחלוקת רבי ישמעאל ורבי עקיבא - ולאחרי שקו"ט במהות המחלוקת ובפרטיה הרי - אליבא דר"י - מיטב שדהו ומיטב כרמו, קאי על מיטב של ניזק. ורבי עקיבא אומר: "בדמייזיק שימינן", הולכים לפי מיטבו של מזיק. (-כגון, אדם שהזיקה פרתו לתבואותיו של לחברו, על המזיק לשלם ממייטב כרמו! ז"א. לניזק יש קרקע שאינה כ"כ איכותית ומשובחת, בשונה מהמזיק שקרקעיתו משובחת, ואין משתווה עידית הניזק לזיבורית של מזיק. רבי עקיבא סובר שעל המזיק לשלם ממייטב כרמו! ואילו רבי ישמעאל סובר שעל המזיק לשלם רק כפי מיטב של הניזק).

יסוד המחלוקת וביאור הלימודים מקרא וג"ש. סברת רבי ישמעאל מבוססת על גזרה שווה: נאמר "שדה למעלה ונאמר שדה למטה", מה שדה למעלה מדובר בשל ניזק ("כי יבער איש שדה או כרם"). ורבי עקיבא מבסס את דעתו מסברא "שהמיטב שלו - זה שמשלם - הוא משלם". עד כאן עיקרי הדברים.

והנה בלקו"ש ח"ו (יתרו) ואח"כ בהדרן למסכת פסחים - נדפס בהגש"פ עם ביאורים - מסביר כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ: ר"י אומר שגדרי (ומטרת) המצווה הוא "ועשיתם אתם" ולכן נוגע תוצאת ופעולת המצווה על האדם (ובלשון ההדרן 'גדרי המקבל'), משא"כ אצל ר"ע העיקר במצוות הוא "שאמרתי ונעשה רצוני" מצד גדר המצווה (ובלשון ההדרן הנ"ל 'גדרי הנותן').

ובענייננו: סברת ר"י ב"דניזק שימינן". כי המטרה היא 'פיצוי הניזק' היינו למצווה של 'מיטב' יש 'מבוקש' והוא - להשלים ל'ניזק' (וראה לקו"ש חט"ז משפטים שיחה ב' דיון עד"ז לגבי ארבעה וחמשה בטבח ומכר). משא"כ שיטת ר"ע ב"דמזיק שימינן" המרכז הוא לכפר על ה'מזיק' שעשה עבירה כלפי שמיא ('גדרי הנותן'), לכן הדגש בכל התשלומים הוא לתקן את ה'מזיק'. (ולהעיר מהמבואר בקונטרס ענינה של תורת החסידות' לגבי גדר ומטרת 'השבת פקדון').

אך לכאורה צע"ג על הנ"ל - כשמעיינים במקור הלימוד של ר"י ור"ע: ר"י לומד זאת מ'גזירה שווה' ור"ע מסברא ולכאורה בשטחיות גזירה שווה שייך לכאורה לגדרי ה'נותן' (שיטת ר"ע) וסברא הוא גדרי המקבל (שיטת ר"י) ונתחלפה השיטה.

זאת ועוד:

ב'מרומי שדה' כאן עמד בנוגע לשיטת ר"ע "מיטב דמזיק" לאור פשט לשון הכתוב. הפסוק 'מיטב' נכתב בתורה לגבי אבות ניזקין של 'שן ורגל' ומדוע? כי בשני אבות אלו הדגש אינו החסרון ב'מעשה הבהמה', שהרי 'אכילה' ו'הליכה' היא 'דרכה' - החסרון ושם ה'ניזק' הוא אך ורק על בעליה כ'מזיק' ולכן הדגש בפסוק הוא 'כי יבער איש' - היינו דגש על ה'מזיק' ומכאן למד ר"ע בדרך הפשט את הסברא של 'מיטב דמזיק', היינו ששיטת ר"ע היא מפשט הכתוב המלמד כי האשם הוא ה'מזיק' ולכן הכל מוסב סביבו ולא בגלל הבהמה.

כהנ"ל נכתב כראשי פרקים בלבד ולא באתי אלא להעיר לב הלומדים לעיין בדבר זה ובפרט שסוגיה זו של 'מיטב' היא בבחינת 'ארוכה מארץ מידה'.

נכתב בסיוע נו"נ לעיונא הרב חיים טל

לזכות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לי מה להגיד". האב שלא רצה להמשיך את הסערה שנפתחה אל מול הקהל החליט לסיים את המעמד בהודעה שתחתום את האירוע הדרמטי שרבים מהקהל מנסים עדיין לעמוד על פשרו: "אנחנו ממש מצטערים, אך בננו היקר רק היום חזר מהנסיעה הארוכה, הוא עדיין תשוש וזקוק למנוחה, מחר בעז"ה נערוך שוב סעודת מצווה שבה נזכה אי"ה לשמוע את הפלפול מפי בני". האב סיים את דבריו והתיישב, והקהל המבולבל עזב את הבית באכזבה ובצפייה לסעודה של מחר..

יום המחרת הגיע, ובשעות הערב המוקדמות התיישבו להם בני העיירה לסעודת ברוכים הבאים בפעם השנייה.. שוב הגיעה השעה והאב קם ממקומו והזמין את בנו לשאת את הפלפול: "נו בני, לאחר יום שלם של מנוחה בודאי שראשך צלול ורגוע והנך מוכן ומזומן להשמיע את דבריך לקהל הק' שבא במיוחד לשמוע מה בפיך". ההלם תקף את האב בשנית כשבנו שוב משך בכתפיו באמרו: "אבא יקר, אמרתי את דברי כבר אתמול, אין לי מה להגיד". האב כמעט ופתח את פיו על בנו אך עצר את עצמו ברגע האחרון והודיע שוב לנאספים: "אנחנו ממש מצטערים אך כנראה היתה כאן איזו שהיא אי הבנה, אנחנו מבטיחים כי מחר בעז"ה נתישב שוב לסעודה שבה נשמע סו"ס מפי בני את הפלפול שכולם מצפים לו". הקהל שכבר החל להבין במקצת את מה שארע עזב את הבית כשלחשושים שקטים נשמעים מכל עבר: "מסכן הגביר, כנראה שבנו איבד את הזיכרון..". "ה' ישמור, אומרים שבנו עזב את היהדות אך נשאר בלבושיו החיצוניים כדי שאביו לא יקבל את הבשורה בהפתעה..". וכך המשיכו להישמע ברחבי העיירה עוד ועוד שמועות שונות ומשונות אודות הבן המוזר עד שהגיע הערב של היום השלישי.

שוב התאספו להם בשלישית תושבי העיירה מסוקרנים לדעת איך יפול דבר. שוב האב נעמד והזמין את בנו לשאת את הפלפול והבן שוב עונה שאין לו מה להגיד.. האב כבר לא יכל להתאפק והחל צועק על בנו בלי שליטה: "כמה אתה יכול לבייש אותי מול כולם?! הנה הבן העילוי שיצא לישיבה

באחת ההתוועדויות של סוף ש"ג ישיבה קטנה בה למדתי שמענו מפי ראש הישיבה את הסיפור הבא: באחת העיירות הנידחות של רוסיה חי לו יהודי שהיה גביר גדול ולו בן - שהיה עילוי עצום עוד מקטנות. סיפרו עליו שעוד לפני גיל בר-מצוה כבר ידע את הש"ס כולו! למדני ורבני העיירה היו מתפלפלים איתו בענייני תורה והלכה, וכמובן שהוא היה פאר האב והדרו הרבה הרבה יותר מכל העושר והכבוד שהיו לו. יום אחד החליט האב לשלוח את בנו לאחת הישיבות הכי ידועות ומפורסמות ברוסיה. אמנם הגעגועים לבנו המוצלח יהיו קשים, אך האב התנחם בידע ובפרסום הרב שיזכה לו בנו לאחר חמש שנים תמימות בישיבה הגדולה, וכך אכן עשה, ושלח את בנו להתבשם ולהתעלות מעלה מעלה בלימוד התורה הקדושה.

חלפו להם חמש שנים תמימות וביום בהיר אחד הופיע בשערי העיירה העילוי הנודע.. השמועה התפשטה במהירות בכל העיירה וכולם התאספו סביב ביתו של הגביר לשמוע מה בפי העילוי הנודע - ששהה בחמש השנים האחרונות בישיבה הידועה והמפורסמת - להשמיע. לאחר כמה דקות יצא אל הקהל האב המרוגש והודיע כי היום בערב תיערך סעודת ברוכים הבאים בה בנו העילוי הידוע ישמיע פלפול עמוק ועיוני שלא נשמע כמוהו, כיאה לעילוי ששהה חמש שנים באהלה של תורה ויראה.

הערב הגיע וכל בני העיירה ובראשם רבני ומכובדי העיירה התאספו לקבל את פניו של הבן ולשמוע מפיו את הפלפול המדובר. הגיעה השעה והאב המאושר קם ממקומו וכיבד את בנו להשמיע את דבריו.. האב התיישב וחיכה לפתיחת פיו של בנו אך הדבר לא קרה.. האב הביט אל בנו במבט של שאלה - "נו למה אתה לא מתחיל?". והבן מושך בכתפיו ואומר לאביו: "אבא אני ממש מצטער, אבל אין לי מה להגיד..". "מה?!" נפלטה מפיו של האב זעקה שקטה שנשמעה רק לאלו שהצטופפו סביבם. "מה ז"א שאין לך מה להגיד? מה עשית שם חמש שנים?!" והבן בשלו: "אבא אני ממש מצטער, אך אין

המפורסמת וחזר כבור ועם הארץ גמור! מה זה צריך להיות שאין לך מה להגיד?! מה עשית שם חמש שנים?! בתור אבא אני מחייב אותך עכשיו לומר לקהל אפילו דבר תורה קטן. אבל אתה חייב לומר משהו, ועכשיו!"

שקט השתרר באולם. כולם מחכים לתגובתו של הבן. האב מביט בו במבט כועס-מתחנן והבן יושב כשפניו רציניות, נראה כמהרהר.. לאחר כמה שניות של דומיה פתח הבן את פיו ואמר: "אכן למדתי הרבה, התפלפלתי ארוכות, זה מה שאני למדתי כל השנים ימים ולילות, אך מה שהתורה לימדה אותי את זה אני רוצה לומר לכולכם: "אבל יהודי אני..". האב והקהל אכן לא ציפו לתגובה זו, אך

המילים עשו את שלהם והמסר חדר ללבבות - הוא ישב חמש שנים בישיבה יחד עם כל חבריו העילויים מכל רחבי המדינה וצבר ידע עצום בתורה הקדושה פי כו"כ מהשנים בהם שקד על התורה בעיירה הקטנה, אך עם מסר אחד הוא יצא משם - אני יהודי. ואני צריך לעשות את מה שהקב"ה רוצה.

סיימו עכשיו שנה תמימה בתות"ל ראשל"צ. מסתמא

שכל בחור יכול להצביע על הרבה דברים שאיתם הוא יוצא לבין הזמנים מהשנה הזאת שעברנו יחד בישיבה. אך אני חושב שכל בחור יודה שדבר אחד חדר לו עמוק עמוק בנפש יותר מכל דבר אחר. נכון אולי לא בכל התחומים היינו מושלמים. אולי לא בכל הדברים הצלחנו ליישם את המסר במעשה בפועל. אך דבר אחד ברור נכנס לנו ולא יעזוב אותנו לעד - אנחנו חיילים. ואנחנו צריכים לעשות את מה שהרבי רוצה!

באנו לראשל"צ בשביל לשמוע את הרב גינזבורג בהתוועדות צהרי השבת עומד, נשען על כתפי אחד התמימים, מתנדנד מצד אל צד ומכריז בקול: "רעבע! רעבע! רעבע!"

באנו לראשל"צ בשביל לשמוע את הרב נוטיק תובע מהתמימים: "הרעבע רוצה נגלה! הרעבע רוצה חסידות! הרעבע רוצה עבודה! הרעבע רוצה מבצעים! הרעבע רוצה פרסום משיח! הרעבע רוצה תמימים שמסורים לכל מה שיגיד! הרעבע רוצה חיילים!"

באנו לראשל"צ בשביל לשמוע את המשפיעים בעיצומה של התוועדות ביומי דפגרא בשעת לפנות בוקר מוקדמת: "תמימים! אסור להתפעל משום דבר! חייבים ללכת עם האמת של הרעבע עד הסוף! גם כשהיא כואבת! גם כשהיא משעממת! בלי שום שיקולים! בלי שום אינטרסים! תנו לרעבע להתבטאות!"

נכון יש תמימים עם פחות כשרונות,

אבל מבצעים הם יעשו ממש במס"נ! נכון יש תמימים שפחות קל להם ללמוד, אבל על הסדרים הם ישמרו בכל מחיר!

לא פעם, בעיצומו של וויכוח רועש לאחר שאחד הבחורים נתן את דעתו על נושא מסויים כשהוא מתבל את דבריו בהסברים ורעיונות גבוהים ומשכנעים נשמעת תגובה מאחד הבחורים: "לא יעזור כל מה שאתה מסביר. השאלה מה יש לרבי

להגיד על הנושא..".

לפני ל"ג בעומר (כמו לפני כמעט כל תאריך מיוחד) נתלו ברחבי הישיבה מודעות שטורעם (כנהוג בכלל ישיבות תות"ל) המעוררים את התמימים לפעול ביתר חשק וחיות בעניין התהלוכות של ל"ג בעומר. על אחת הדלתות של הפנימיה נתלתה מודעת שטורעם שבה נכתב מספר מילים שאומרות הכל: "תהלוכות ל"ג בעומר - כי זה של הרבי!"

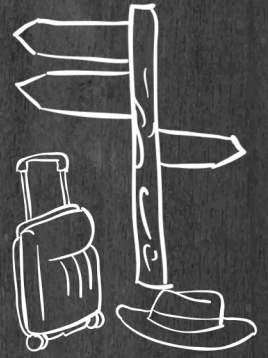
וכך נאמר בענייננו: "ראשל"צ - כי זה של הרבי!"

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

התחילת

סיפורו של 'תמי' /

פוק אחד-עשר

ליל חג החגים.

אור ל"ט כסלו.

השנה-שמחת תורה החסידי חג החגים בתומכי תמימים עיבל.

שתים וחצי בלילה.

עד לפני זמן מה המשפיע ר' זלמן ישב אף הוא בזאל ולמד יחד עם יענקי הניג את החוברת החדשה.

השנה משום מה החוברת הייתה קשה ומייגעת. נכנסו בה רק שלשה ענינים: א. דבר מלכות מוצאי כ' כסלו תשנ"ב כי נמצאים ב'מות המשיח'; ב. כל המאמר 'פדה בשלום' המקורי של אדמו"ר האמצעי בשערי תשובה; ג. המאמר שנדפס כהוספה לספר המאמרים תרס"ג 'להבין אם תורת הבעש"ט אמת' בו נכתב גם הקץ על שנת תרס"ו. וכהוספה תיאורי ר' פולע קאהן ב'ליובאוויטש וחייליה' על אירועי י"ט כסלו עם התמימים ב'ליובאוויטש'.

בתחילת הערב המשפיע ר' זעליג נכנס לשעה קלה לזאל, עיין בחוברת ותמה בפני ראש הישיבה:

"מי ליקט השנה את החוברת, זה לא כבוד מידי...?"

"כנראה משרקי וליבוש" הגיב ראש הישיבה ר' יודל בחצי פה.

"ליבוש היה מכניס כמה כתבי-יד ויומנים ומשרקי היה מכניס את סיפורי המאסר. מי ילמד את שנים-עשר הפרקים של המאמר משערי תשובה..." ותוך כדי שאלה, חייך ר' זעליג, כדרכו והשיב בפיקחות "כנראה התמימים רומזים לנו שהפעם הקובץ מיועד למשפיעים של הישיבה... שנתחיל להתוועד לעומק יותר..."

"אמת. אמת", הגיב ר' יודל מהורהר, "צריך לשבת ללמוד את ה'פדה בשלום' של ה'מיטלער רבי'. רחובות הנהר. מוחין בעצם. נו, אדרבה..."

המשפיע ר' זלמן ישב שעה ארוכה עם יענקי הניג ולמד איתו את המאמר 'הפולני', כלשונו, מספר המאמרים תרס"ג. ר' זלמן התמקד בעיקר על ההבדל בין חסידות הכללית לחסידות חב"ד וביאר כיצד כל נשיא ונשיא קירב והביא את הגאולה בזמנו וזה על ידי אמירת

בתומכי תמימים סניף עיבל עיקר החגיגות של היו"ט מתחילות ביום י"ט כסלו החל מהצהריים. זה הרי סימן ההיכר בין קאפוסט שחגגו בליל י"ט כסלו, לליובאוויטש שחוגגים את ליל כ' כסלו.

ליל י"ט כסלו מוקדש כולו ללימוד עניני דיומא. "כך היה במונטריאל", פסק בשעתו ראש הישיבה. ואכן החל משקיעת החמה הספרים הרגילים נסגרים והישיבה מדפיסה קונטרס בן כמאה עמודים ובו סיפור המאסר והגאולה. שיחות מהרבי ריי"צ, מאמר מיוחד מהרביים וכמובן מאמרי הרבי מלך המשיח שליט"א. "כפשוט דרוקן נאר פון די אלטע-כשר'ע מאמרים", מקפיד המשפיע ר' זלמן להזהיר את הוועד האחראי [כולם- כולם זכרו את אותה שנה שהמשפיע ר' זלמן נכנס בליל י"ט כסלו לסדר חסידות עם סירטוק וגראטל משי וכשהרים את חוברת הלימודים ראה שאחד המאמרים הוא "פון די נייע מאמרים" ומיד דרש לאסוף את כל הקבצים ולשלוח אותם לכל בתי הכנסת בעיר "שם זה לא משנה כל כך... אך אצל התמימים זה פך השמן הטהור, אין בדיעבד'ס!". כשמאן דהו התבטא 'אולי צריך לקרוע', ראש הישיבה הזדעזע - "שורפים כסותו" זה רק אחת העבודות במקדש! קודם כל 'אדם כי יקריב מכם קרבן להוי" ורק כך 'שורפים כסותו', לולי זאת זה 'בל תשחית', כמו שהרבי מביא שם בשיחה, והרי השחתה נובעת מהשחתה בנפש!".

עד השעות הקטנות של הלילה ישובים - [כבר הסביר בעבר המשפיע ר' זלמן שבחור בישיבה הוא לא מה'יושבים', אלא מה'ישובים'. ה'יושבים' (תקופת הזיצער'ס בזמן הצ"צ והרבי מהר"ש) עשו זאת מרצונם הטוב, התמימים עושים זאת בקבלת עול. ההנהלה 'מושיבה' אותם] - עשרות תמימים בזאל ועוסקים בתורת היום וכך נכנסים מוכנים ליום כיפור-ראש

"אז אולי בעצם כבר מהגן רצייתי להיות חסיד?"
המחשבות היטשטשו "מה קורה לי, בשעה כזו כאב ראש איום".

הוא יצא מחוץ לישיבה והתיישב על אבן גדולה. רוחות עצומות נשבו. גשם כבד. הכל חשוך לגמרי. "אין תאורה?"

הוא החל לצעוד ולפתע נרעד. על אבן ממול הישיבה נראה אדם יושב ומביט בו!

'סליחה?... אתה..', ניסה דביר לומר לו, אך משום מה המילים לא יצאו לו מהפה. "תגיד לו חג שמח ותחזור מיד לישיבה", חשב לעצמו. אך משום מה הוא המשיך להתקרב אליו...

הדמות הביטה בו. "זה אבא?"

"לא! איך הוא הגיע לכאן. זה דמיון"...

כשהוא התקרב הוא ראה את אביו יושב ובוהה בו בפנים עצובות. זה לא דמיון! הוא פשוט ראה את אביו.

"אבא... אבא... איך אתה כאן?..."
"אבא..."

העיניים הטובות של אבא הביטו בו בכאב.

רעד. קור. אי בהירות צימררו אותו.
"אבא?... אבא... זה אני דבירוש שלך... תענה לי... בבקשה..."

"דביר... גוט-יום-טוב דביר..."

הוא פקח את עיניו ומצא את עצמו ליד השולחן בזאל כשהמשיע ר' זעליג עומד לידו...

"נרדמת כנראה... צעקת ובכית דביר..."

המשיע ר' זעליג היה נראה עכשיו כאבא רחום, מבין ורכרוכי. דביר רצה לבכות. אך משום מה התאפק מאד. לא ליד ר' זעליג!...

"חלמתי על... טוב, זה לא משנה בין כה... חלומות הם לא אמת... כך הרבי כותב. העיקר המעשה... אני צריך ליטול ידיים ולהספיק רמב"ם" - - -

"צעקת את המילים 'פדה בשלום נפשי'... אם חולמים על קדושה יש בזה משהו אמיתי", ניסה ר' זעליג לפתוח בשיחה.

"זה לא משנה. אולי בגלל שאחי היה בישיבה לפני שבועיים אז חלמתי. מה זה משנה? העיקר זה מה שצריך עכשיו לעשות. כך הרבי מלך המשיח כותב".

במקרה רגיל ר' זעליג היה מגיב בכל הלהט, עם כל האמת. אך עם דביר הוא החליט לנהוג בזהירות, פטור

המאמרים שהמשיכו אלוקות דווקא באופן של חב"ד וזה עצמו הוא ביאת המשיח.

יענקי הניג קרן מאושר כשהוא מרותק להסברים. ר' זלמן אף המליץ לו לעיין במאמרי הגות שכתב ידידו המשפיע מהישיבה במיאמי הרב אברהםס ובו מסביר בטוב טעם ודעת כיצד כל נשיא המשיך את העצם לגילוי. "הוא מהמיוחדים שבחסידים כיום. צריך לפעול עליו שיגיע לעיבל".

ארבע לפנות בוקר.

הזאל כמעט ריק.

דביר נגבי נכנס רטוב לזאל ביחד עם מולי דוידסון. הם חזרו מ'הפצה'. בכל המושבים הם הדביקו מודעות על ההתוועדות המרכזית מחר.

הוא רוצה לפחות להתחיל את לימוד החוברת, אחר כך להשלים רמב"ם. עד שחרית...

המשלים והשפה הבהירה של המיטלער רבי משכו את ליבו, אולם עייפות נוראה השתלטה עליו. האותיות של 'פדה בשלום' מ'שערי תשובה' רקדו. הוא החליט לצאת מהזאל להתאוורר בחוץ. משום מה דלתות הזאל היו סגורות. הוא לא זכר שבכלל אפשר לנעול אותם. מי נעל?... לרגע הוא התבונן בדלתות הזאל ושם לב לראשונה מאז שהוא לומד בישיבה כי הם זהות בדיוק לדלתות שהיו בביתו ב'כרמים'. אפילו ידית הדלת ממש זהה.

"איך לא שמתי לב לזה אף פעם? כנראה רכשו זאת באותו מקום, רגע אבל את דלתות הבית ב'כרמים' אבא בעצמו עשה".

הוא יצא מהזאל, והמסדרון שהיה תמיד נראה לו קצר - גדל מאד. על הקיר הוא ראה ציור של שמן.

של אמנו!

"מה קורה כאן? ממתי יש בישיבה ציור מהבית?" הוא ניסה להיזכר אולי כשאחיו הגיע לפני כשבועיים הוא הביא זאת? הוא נעצר והתבונן בציור הכל-כך מוכר לו. מעיין מים נובע בנחת בין סלעים ומשקה עץ זקן עקום ובודד. מעל התמונה מישוהו הוסיף בצבע אדום את הכיתוב "פדה בשלום נפשי"...

כן! הוא זוכר שהיה כזה ציור בבית. פעם כשהוא שאל את אבא מה פשר הציור הוא נענה כי כשהיה ילד אחת הגננות לימדה אותו את הפסוק 'פדה בשלום נפשי' ואמא רשמה זאת על הציור - - -

בלי כלום אי אפשר והוא פלט אמירה, רק בשביל הנימוס:

"דביר, קראתי פעם כי מי שחולם מוכיח שהוא מקווה שיקרה משהו. זה לא רע לחלום".

דביר חשש להיכנס לשיחה. בעצם הפתגם שר' זעליג אומר הוא נכון. לאחרונה דמותו של אבא חזרה לעולמו. הוא אף חלם כמה פעמים עליו. אולי כי הוא משלים עם אביו? תמיד החלומות קשורים איכשהו לשיבה, לחב"ד ולרבי שליט"א, לפני חודשיים הוא חלם שהוא עומד בדוכן תפילין בטרמפיאדה ואביו עובר שם ומסרב להניח!... ולפתע שוב... עובר רכב... ממש כמו אז בפעם ההיא ואביו... נמחץ - - -

מלבד לרבי מלך המשיח שליט"א, הוא לא סיפר על כך לאיש.

חוץ מלאחד. למולי דוידסון "האמריקאי"... לידו הוא הרגיש בנוח להיפתח.

תגובתו של מולי הפתיעה אפילו אותו. מולי תפס אותו בשתי כתפיו, טלטלו ואמר לו בעברית רצוצה: "דביר, אתה חייל! חיילים הם לא רגשניים. חייל רץ בקרב! הלאה! הרבי רוצה להתגלות כבר! [את המשפט האחרון אמר באידיש רצוצה].

ליל כ' כסלו.

הזאל מלא וגדוש. שולחן רחב תפס את רוב הזאל. כל הצוות כאן. בצהריים היו התוועדויות כיתתיות. עכשוו ההתוועדות המרכזית.

ר' זלמן הוא ראש המדברים.

הנושא: 'פדה בשלום' של המיטלער רבי.

תורה ותפילה. עבודה בדרך מלחמה ועבודה בדרך מנוחה. בתורה עצמה יש נגלה ויש חסידות. בתפילה עצמה יש תפילת ימי החול לבקשת צרכיו ויש תפילת יום השבת. חסידות חב"ד מרוממת את העולם עצמו בחיבור נגלה וחסידות בחיבור בין תפילה ותורה. ויש את גילוי החיה-יחידה שעל ידה נעשית הפדיה בשלום דווקא.

דוגמאות, משלים, סיפורים וסיפורי מופת, ניגוני שמחה ודביקות.

פאברענגען קלאסי מרתק של ר' זלמן. הקהל המזרחיסטי מהמושבים הסמוכים שהגיע ל"ט כסלו" מלקק את האצבעות. "פה זה תחנת קמחא דפסחא שנתית לחלוקת שכל", מחייך ר' זעליג ל'גבאי' ישראל כהן, כשהוא מבשל בקרבו התוועדות רותחת 'בדרך מלחמה'...

דביר נגבי מסתובב בין ההמונים ומפיץ/מפציץ. הוא הקים דוכן מיוחד לכתובה לרבי מלך המשיח שליט"א והתור סביב הדוכן לא פוסק. הוא אף הדפיס במימונו של מולי דוידסון חוברת מיוחדת המסבירה את נושא 'קבלת המלכות' של הרבי מלך המשיח שליט"א והקשר ל"ט כסלו.

דובי המדריך גם הפעם עומד על משמרתו. הוא שולף מהפנימייה תמימים שמוצאים חלון הזדמנויות לחופש הקטן של יט-כ כסלו, כלשונו.

ר"מ שיעור א' בעיונא ר' שלום בער פרידמן יושב בצד עם קבוצת בחורי הסדר חמורי סבר ומתווכח איתם על 'אתחלתא דגאולה'.

ר' זעליג מתחבק ומחלק לחיים ומקרב חלשים מהישיבה.

בראש השולחן יושב מכונס בתוך עצמו, שותק ומקשיב. פה ושם חצי דמעה בעינו... ר' יודל. ראש הישיבה.

'תומכי תמימים' סניף עיבל בשעותיה היפות.

חצות לילה.

הציבור מבחוץ מתחיל להתדלדל. ההתוועדות עומדת להתחיל... רוב הבחורים ירדו מהפנימיה והתיישבו זה עם פיג'מה וציצית כשרה בדיעבד וזה בנעלי קרוקס - "ר' זעליג עומד להתוועד!" מכשירי הקלטה מגיחים מכל עבר ואפילו שידור סמוי לחבר'ה מה'קבוצה'.

"לחיים תמימים, לחיים חסידים", פותח ר' זעליג, אך משהו בתוכו חסום.

דביר נגבי ודביר נגבי. על זה הוא חושב.

באופן תמוה לגמרי הוא מהרהר לרגע, פותח באקראיות את החוברת של י"ט כסלו. אנשי אבשלום צד את עיניו.

"מי היה ר' אבשלום"... פותח ר' זעליג בפאתוס ממכר.

"יענקי הניג חושב שר' אבשלום זה כנראה הבן של האדמו"ר מ... [הושמטה כאן שם החסידות על ידי מערכת החייל] שפתח חצר חסידית מול אביו", יורה ר' זעליג ירייה התוועדותית ראשונה לחלל האוויר וקולע היישר למטרה! - מאות זוגות עינים הציצו על יענקי. בבת אחת האוירה נדרכה...

"מולי דוידסון מדמיין איזה דמות ממשחקי מחשב... גיבור על... שדובי המדריך תפס אצלו... מענדי משרקי כנראה קורא את פירוש הרד"ק וחושב שמדובר רק בסיפור קדוש מהתנ"ך, ולייבוש קופרמן בטוח שאבשלום זה בעצם עסקן של ה'אנטיים'... אז לייבוש א"כ מה זה אצרך י"ט כסלו? פשוט מאד, אפילו האנטיים יבואו לסוכות אש"ל בסוכות... עיתונאי קטנטן תגיד לחיים".

לייבוש כבר לא נפגע. הוא חייך וחיפש משקה. הוא צעד לעבר המטבח לפתוח את הארגז השמור לאחרי

לך הכי חסידי, הכי צודק, הכי אידיאליסטי זה פשוט
מאד שקר ומלחמה בדוד המלך!..."

במשך שעה ארוכה המשיך ר' זעליג בדוגמאות,
משלים וסיפורים, עד שהמסר חילחל. אפילו יענקי
הניג התחבר. "את האלטער רבי קילל אחד מתלמידי
המגיד! הוא אבשלום!..." מענדי משרקי הגיב
בהתפעלות שקטה ליענקי הניג "תראה איך ר' זעליג
לוקח את מאמרי 'פדה בשלום' ומתרגם זאת לעולם
שלנו. תראה איך כל התמימים מקשיבים לו".

"ההבדל בין ראש הישיבה למשפיע ר' זעליג", אומר
בידענות-צטטנית-מרובעת רועי יצחקוב, "זה כמו
שהרב ששונקין מתאר ב'זכרונות' ההבדל שהיה בין
המשפיע ר' מיכאל בלינר [מיכאל דער אלטער], מתקן
יענקי הניג] ור' שמואל גרונם, ראש הישיבה מתוועד
כמו ר' שמואל גרונם ור' זעליג כמו ר' מיכאל בלינר".

מעבר לשולחן ישב בצד פיניע קופרמן חצי מבושם
שהמשיך להתבשם במשקה שהביא מהבית.

דיבוריו של ר' זעליג לא היו לרוחו. אך
הוא שתק. "אולי בגלל שאני סתם
בעלבאס אני רואה דברים אחרת.
ר' זעליג זכה לחיות עם תמימים,
צריך להקשיב לו".

המשפיע ר' זלמן החל לנגן
'פדה בשלום' וכל התמימים
במקהלה אחת גדולה פצחו
אחריו. דומה כי יש מנצח סמוי
למקהלה. עוצמה מרגשת.

לייבוש קופרמן רווה נחת. "ממש
כמו בתיאורי ר' פולע על י"ט כסלו
בליובאוויטש. ר' זלמן ור' זעליג מתוועדים יחד
וכל התמימים מנגנים באחידות ובדייקנות את 'המנון'
י"ט כסלו. אהה, כבוד הישיבה. אין בשום סניף של
תומכי תמימים כזו עוצמה!..."

דומה כי רק שני אנשים לא זרמו עם העוצמה הזו.
ראש הישיבה ר' יודל ישב מכווץ בתוך עצמו מהורהר
כשהוא לא מפסיק לומר 'לחיים' שוב ושוב על יין
יבש, ודביר נגבי לא מפסיק לחפש מקורבים שנכנסו
רק עכשיו, להושיב אותם ולדאוג להם לפארבייסן
ומשקה.

"פיניע זאגט לחיים", נשמע קולו של ראש הישיבה.
היה זה רמז כי ר' יודל רוצה לומר משהו.
"אני חושש לומר...", הגיב פיניע, "ר' זעליג יאמר שגם
אני אבשלום!..."

"לחיים, דער רבי זאל נתגלה ווערן...", הגיב ראש

חצות, כשהתקרב לפתח הישיבה הוא הופתע. ליד
דוכן ה'אגרות קודש' עמד אביו פיניע ושוחר עם -
דביר נגבי...

"הולך להיות בלגן" חשש לייבוש. "בי"ט כסלו אבא
לוקח 'לחיים' ולך תדע מה עומד להיות כאן!..."

ההתוועדות בפנים המשיכה. "איפה דביר?...? שאל-
דרש ר' זעליג "תביאו אותו מיד אפילו על חמור לבן...
העיקר שיבוא הוד רוממות החייל... הוא בטח יודע
בדיוק מי זה בדורנו אבשלום!..."

פניו החתומות של ר' יודל השתנו... במבט בוחן הוא
הביט לעבר ר' זעליג כאומר 'לא להגזים!...'.

ישראל כהן יצא החוצה לקרוא לדביר. כעבור דקה
דביר נכנס עם פיניע קופרמן המבושם...

"אוהה כבוד החייל... אני רואה שהבאת איתך מאבטח
צמוד... אולי תעזור לנו דביר להבין מי זה אבשלום
בדורנו".

דביר התיישב ושתק. "משהו בתוכו
התבגר לטובה", הרהר המשפיע ר'
זלמן, "באלול הוא קפץ לדבר,
עכשיו הוא למד להיות 'מקבל'.
זה סימן שהוא מתקדם".

"תגידו ניגון", הפטיר ר'
זעליג. "זו לא שאלה למבחן,
זה החיפוש למצוא את האויב
המסתתר ולגלות מי זה!..."

"אז בעצם אבשלום זה שם כללי",
חידד ר' זלמן בפני ר' זעליג, "בעצם
כל מה שזה לא 'תומכי תמימים', כל מה
שזה לא 'חיילי בית דוד', כל מה שזה לא רביים, כל
מה שזה לא משיח, מחשבות זרות, תאוות".

"לא, לא", הגיב ר' זעליג בלהט, "אבשלום הוא מישהו
שהכי קרוב אליך, הכי אתה, מה קרוב יותר מבן לאבא...
אין דבר כזה בן שלא אוהב את אביו... הוא הכי קרוב
וביחד עם זה הכי-הכי מסוכן. מה מפיל אותנו? הרגשות
הכי קרובות ששומרות כביכול עלינו... הבחורים
שבטוחים שהם-הם תומכי תמימים, שבטוחים שהם-
הם חיילי בית דוד - הם אבשלום! ההבדל בין אמת
לשקר הוא כחוט השערה בלבד! ולפעמים יש מישהו
שפועל המון אך הכל נובע מחיפוי על כאב עצום
שבתוכו, ובכל פעם שהכאב צף הוא מנסה לטמון אותו
- גם הכאב הזה הוא האבשלום שלו! חג החגים של
חסידות זה לדעת לזהות את הפנימיות האמיתית. לא
להתבלבל בדקות הזו. מתנגדים בכלל לא שייכים לזה.
אפילו פוילישערס מתבלבלים. היום הזה הוא ראש
השנה של פנימיות. לדעת שגם מה שלפעמים נראה

הישיבה, והוסיף כשמביט לעבר ר' זעליג:

"היום כבר אין אבשלום... מצד יחידה הרי גם אנשי אבשלום הפכו לאנשי דוד, כמו שמסביר בסיום המאמר של המיטלער רבי שם. זה שאנו רואים אבשלום כנפרד ומנגד זה כי לא סיימנו את המאמר, צריך גם ללמוד את המאמר בתשנ"ב..."

המשפיע ר' זלמן שתק. ור' יודל המשיך:

"המיטלער רבי מבאר כי הדרך להכניע לגמרי את אבשלום ולא באופן של אתכפייא אלא על ידי המקיף של יחידה הוא דווקא כאשר בטלים לגמרי. עבודה כזו מיוחדת שהמציאות של הלוחם לא קיימת. זה החייל... זה אגרת 'קטונת' שכתב אדה"ז מיד אחרי המאסר... אני לא מציאות של 'עובד', המציאות היא מ ט ר ת העבודה. היום הרבי הרי אומר שכל העולם מסייע, זה 'פדה בשלום נפשי'. צריך להיות שקועים בחסידות, צריכים להיות שקועים במטרה. נסתיימה העבודה של בירווי אבשלום, כך מפורש במאמר... גם אם מישהו עובר דברים בחיים... תאוות, פחדים, השיטה של י"ט כסלו אז מ'גייט ווייטער! זה האלטער רבי פעל במאסר. הוא פעל אחרי המלחמה שלו שחסידות נותנת את הכוח ל'פדה בשלום', זה הרי כל בשורת הגאולה של הרבי".

שקט היה בקהל המקשיב. פיניע הקשיב בריכוז. לרגע הציץ לייבוש על אביו ומשהו לא ברור לו על אבא שלו. למה הוא מתחבר דווקא לשפראך של ר' יודל. לכאורה ראש הישיבה לא משתמש כמעט במשלים ודוגמאות מחיי היום יום, הוא מדבר בקצרה בשפת הציטוטים. "זה ככה כי כך כתוב. כי זו האמת", לעומתו ר' זעליג מדבר בשפה כה עשירה מחיי היום-יום מהמציאות עצמה.

האוירה התחממה. האברכים המבוגרים לקחו 'לחיים' בשפע והתמימים לא פסקו מלנגן. דביר נגבי כבר ישב בין כולם. המקורבים רובם-ככולם כבר הלכו.

3 בלילה

פיניע קופרמן יושב ליד ר' זעליג. "ר' זעליג ר' זעליג, אתה יודע שאני אוהב אותך, איך אפשר שלא לאהוב אותך ר' זעליג אתה כל כולך שופע נתינה, אך אתה יודע מי בסוף לוקח ללב את כל מה שאתה מדבר? דווקא החלשים, דווקא הרציניים, דווקא אלו שהגיעו להתחייל בתומכי תמימים. הרי מגושמים כמוני לא מקבלים בכלל, אנחנו ממשיכים בחיינו אחרי ההתוועדויות. יושבים סביבך כמה עשרות חבר'ה רציניים והם מבינים ממך דבר פשוט כי לפני שמתמסרים עד הסוף יש לחשוש אולי בעצם אני סתם 'אבשלום', הם מבינים ממך שמי שרק עושה ורץ

למבצעים הוא כנראה סוג של 'אבשלום'... ר' זעליג, האבשלום'ס האמיתיים מחייכים וממשיכים... אז מי מרוויח מהדיבורים שלך?!"

כולם חיכו שר' זעליג ייכנס בו, אך להפתעת הכל ר' זעליג שתק. מענדי משרקי ניסה להתחיל ניגון אך זה לא היה זה. לייבוש חש נבוך מהבלגן שעושה אביו... "בכל זאת ליד התמימים אי אפשר לדבר כך לר' זעליג", חשב לייבוש, "זה פוגע בקבלת עול ובסמכות של ההנהלה. כשמשפיע מדבר כולם שותקים ומקבלים".

"האמת של חסידות זה קו האמצע... לא רק זה ולא רק זה...", נשמע קולו של המשפיע ר' זלמן מיישר את ההדורים, "זה לא סתירה. ר' זעליג צודק... וגם הראש ישיבה צודק... ופיניע? פיניע הוא סתם בעלבאס... כמה משקה שהוא לא יקח זה לא יועיל... תמימים צריכים להיות 'פך השמן הטהור', אין תמים פגום. כל המושג 'תמים' זה שלם בכל. תמים לא יכול להתחיל ב'פדה בשלום' ולגאול את אבשלום. קודם כל יש מלחמה באבשלום והמלחמה הזו צריכה עין בוחנת כמו שר' זעליג אומר להיזהר מה'אבשלום אשר בקרבך', ורק לאחר המלחמה יש 'פדה בשלום'. גם האלטער רבי בהתחלה היה במאסר שהכניס אותו לשם 'אבשלום', אחרי שניצח אותם ובירר עם החוקרים בפרטי פרטיות מה זה חסידות ומה זה שקר, אז כתב את קטונתי והיה 'פדה בשלום'... הנקודה זה לא מה שאנחנו חושבים, הנקודה זה מה שהרבי דורש. בדור שלנו הרבי..."

קול שירה הגיעה מבחוץ שהתחזקה.

קבוצת נערים נכנסה לזאל ובראשה מולי דוידסון ודביר נגבי... חלקם היו שתויים במקצת והם ביחד עלו על השולחן והחלו לרקוד עם דגל משיח "ואני אבטח בך... יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

"מי אלה", רטן ישראל כהן, "סתם חברה שראינו מסתובבים בחוץ...". ענה דביר והמשיך לרקוד.

האוירה המתוחה בהתוועדות לא התאימה לריקוד הזה, כולם היו מרותקים לדיון החסידי-התוועדותי שדומה היה ונגע לכל אחד ואחד מהמתוועדים בעצם נקודת חיי היום יום. כולם עיקמו את האף. אפילו ר' זעליג לא נחה דעתו מהריקוד הזה. ישראל כהן ניסה להשתיק אותם,

רק אחד הצטרף - ראש הישיבה ר' יודל...

"שוטים! זה הרי יו"ט! למה אנו לא בשמחה רבה... מה כל ההשכלות האלו... העיקר זה 'ואני אבטח בך' העיקר זה הלמעלה מכל מדידה ומכל הגבלה. ר' זעליג וואס איז מיט דיר... אה?... שכחת את הסיום 'ואני אבטח בך'... מיט א וא"ו החיבור, 'אני' ולא מלאך 'אני' ולא

ישראל כהן רץ בבהלה לתוך הזאל. הישיבה מוקפת חיילים! מסתנן נכנס ליישוב - - -

צריך לנעול את כל הדלתות והחלונות...

ארבעה חיילים ומפקד נכנסו לזאל הישיבה וביקשו לדבר עם האחראי.

"האחראי כאן זה מלך המשיח", תפס ר' יודל את המפקד. "עכשיו זה יום-טוב מיוחד, לא יכול לקרות כלום עכשיו..."

"אסור כבוד הרב. זה משהו רציני... כל הפלוגות באזור הוקפצו... יש חשוד באזור..."

החיילים סרקו את המתוועדים ולפתע הביטו בבחור שנכנס עם דביר - - -

"אתה עצור! אל תזוז."

"תעזבו אותי... הוא רק בא להתוועדות ולא היה לו רכב אז הוא נכנס דרך הגדר... תעזבו אותו". צעק דביר.

דובי המדריך נכנס לפעולה מיידית כשהוא מגיש למפקד את תעודת הזהות של דביר.

"יש לך קשר לאבשלום נגבי?... שאל המפקד כשהוא בוחן את דביר ואת תעודת הזהות.

"אבשלום נגבי זה אבא שלי..." - - -

"מממ", זיק ניצת בעיני המפקד, "אבשלום נגבי היה מפקד שלי במלחמת של"ג... הוא נהרג בתאונה, נכון?..."

"... טכנית כן... אבל לאחרונה הוא נמצא כאן בישיבה המון" - - -

ר' זעליג הביט בר' יודל... ור' יודל בר' זלמן...

יש עולם, אין עולם - - - שתיקה.

רק פיניע קופרמן הבעלבאס תפס יוזמה.

הוא ניגש לחיילים ואמר בביטחון: "חיילים יקרים, היום חג הגאולה י"ט כסלו. אתם חייבים לדעת שזה טעות שלכם! מדובר ביהודי שהגיע להתוועדות כי הרגיש צורך להגאל! אני לוקח עליו אחריות מלאה. היום הוא יישן אצלי בבית! - - -"

שרף 'אני' ולא אחר... מה שייך כאן מדידות והגבלות בכלל? מה שייך כאן פלפולים? מה, זה שיעור עכשיו?... תראו.. תראו את דביר... גם אני... יעדער איינער... עם אבשלום'ס שלו... אחד עם האבא... אחד עם הבן... אבל זה לא נוגע... אסור שזה יהיה נוגע... תראו את מולי דוידסון... כמה דמעות אמא שלו שפכה עליו... והנה הוא דעם רבינ'ס... אם היו שואלים פילוסופים וחוקרים ורופאים הם היו אומרים ששמואל צריך להיות באיזה חוות סוסים בלאס-אנג'לס כדי להיגמל מכמה ענינים..."

ר' יודל התלהב. הוא נעמד על השולחן תפס את אחד הנערים שדביר הביא וכשהוא מכה על ראשו צעק:

"שמעו יהודים מה שעצמות ומהות גילה במלוקט ו' שלו: כל החלומות! כל המחשבות זרות! כל הנארשקייטן שמסתובבים היום בכל מקום ומקום הם אין ואפס! בתנאי שהמחשבה של האדם תהיה ב'יחידה'! תלמדו 'יחידה', תחשבו 'יחידה', תדברו 'יחידה'! תהיו בטלים ליחידה הכללית משיח שבדור! כך עצמות ומהות קבע!"

ובאמרו זאת תפס ר' יודל את ר' זעליג ומשך אותו בכל כוחו לעלות על השולחן לרקוד עם מולי דוידסון...

לייבוש לא ידע מה לחשוב... הנה אביו פיניע מחבק את המשפיע שלו ר' זעליג האגדי, הנה דביר ור' זלמן, הנה יענקי הניג וישראל כהן ומולי דוידסון רוקדים מתנשקים, באחדות אדירה. 'פדה בשלום...'

משהו בתוכו של לייבוש השתחרר, הרגליים שלו נישאו לגובה.

"כן, כפשוטו 'פדה בשלום נפשי'. כן גם אני לייבוש יכול להיגאל. די! כולם שווים". הוא הביט לרגע בר' זעליג וראה שהוא בוכה ורוקד ביחד עם דביר!

יענקי הניג ניגש ללייבוש ונישקו לראשונה! "אתה יודע מה קורה כאן? זה בעצם השתקפות של מה שקורה במאמר של המיטלער רבי. בהתחלת ההתוועדות זה היה כמו התחלת המאמר - עבודה של מלחמה, אחר כך עבודה של מנוחה ובסוף מדבר על גילוי היחידה באופן של שלום! זה גם המאמר בהוספה לתרס"ג מרבי לרבי העבודה מתעלית יותר ויותר עד ל..."

עד לדביר נגבי ומולי דוידסון שהם הביטוי לדבר מלכות שבחוברת - נמצאים בימות המשיח כאשר הנשיא הוא מלך המשיח בגילוי!"...*

שש וחצי בבוקר

ההתוועדות בשיאה.

המשן יבוא אי"ה

מה עושים 'תמימים' בבין הזמנים?

גיבורי עלילת 'החייל' בפניה אישית לקוראי הגליון

מולי דוידסון

דויד סגל

מענדי משרקי

רועי יצחקוב

לייבוש קופרמן

דביר נגבי

ולראות בכל ענין כיצד הוא מולך לקבלת פני משיח.

תרגום מעשי: אתה מגויס!

בערים שאין בהם כל כך הורים שומרי מצוות, לעת עתה. לבוא לשליח ולומר: המלך גייס אותי לקרב לתורה ומצוות ילדים מהעיר שלך, אני לשירותך.

תביא איתך חומרי הסברה, חידונים, תשבצים, עם המסר של המלך - בשורת הגאולה והגואל ותתחיל לעבוד!

פקודה מהמלך - חייל מבצע. אין שאלות. אין פקפוקים, החזית האחת והיחידה היא: מקומות יישוב שאין בהם משפחות שומרי תורה ומצוות לעת עתה. והיעד: ילדי ישראל.

זה מה שחייל עושה. רק את זה.

חייל - עמוד דום!

גם אם אתה מסוג החיילים שהספיקו לדמם פה ושם מנסיונות 'החופש הגדול'. גם אם אתה חייל מדוכא מנפילות רוחניות בבית. גם אם אתה נהנה להתרועע עם חסידים ותיקים ולהתוועד עד שעות מאוחרות ביחד. גם אם אתה מסור ל'תאוה' האלוקית של 'לאכול' לקוטי שיחות' ו'דבר

ר' זעליג שאל אותי האם חייל מפסיק באיזה שלב להיות חייל. התשובה של המלך ברורה: חייל גם אם הוא מדמם למוות הוא חייל!

בוא נתרגם זאת: גם אם היצר הרע שכבר מזמן מפרפר בשחיטה, כמו שהמלך התבטא ברמז לחיילים [הערת המערכת - ראה דברי משיח אלול תנש"א], גם אם כל הסטרא אחרא שאין להם מציאות אמיתית, גם אם החברים הכי-הכי, קרובי משפחה הכי נחמדים, יעמדו יום ולילה וינסו לקפל אותך החייל ואולי גם יצליחו! גם אז אתה נשאר חייל!

גימ"ל: מה זה אומר:

אין לך רק את דבר המלך. תמיד.

אחרי שתירגלת את העקרונות, בוא נראה מה זה אומר תחת אש חיה של 'בין הזמנים'.

מה המלך אומר?

אל"ף: המלך אומר 'אין בין הזמנים'!

בי"ת: המלך אומר - רק לקרב ילדי ישראל לתורה ולמצוות ולא מילימטר אחד פחות!

גימ"ל: המלך אומר כל עניני השליחות צריכים להיות חדורים בגאולה ומשיח

דביר נגבי

לחיילי המלך בפקודה!

לחיילים בחיל הלמדנים, לחיילים בחיל העסקנים, לחיילים החסידיים, לחיילים שנפלו בשדה הקרב של העולם.

יחי המלך המשיח!

אז קודם כל - כולנו חיילים. יותר נכון: כל אחד ואחד הוא חייל. השפה בצבא היא יחידנית. אין מושג 'כל החיילים' יש מושג 'כל חייל באשר הוא'. כל חייל הוא בודד ויחיד מול המלך שיחיה לעולם ועד!

חייל! קודם כל זכור מספר כללי בסיס:

אל"ף: חייל הינך! לא ילד של הרבי, לא בחור ישיבה, לא מתוק, לא חמוד ולא בחור בגיל ההתבגרות!

חייל המלך!

בי"ת: אם בשעות הפנאי שלך קראת את גליון 'החייל', אולי אתה זוכר את השיחה הראשונה שלי עם המשפיע ר' זעליג. השיחה שהסתיימה הכי לא טוב שבעולם [הערת המערכת - גליון 3].

מלכות' - אל תשכח -
חייל הנך! בפקודה!
מועדוני צבאות השם!
מרכזי של"ה!

ליבוש קופרמן

תמימים לחיים!

יחי!

חסיד דבר ראשון הוא מענטש!

חסיד הוא אדם מלא שמחת חיים
חסידותית!

חסיד הוא בריא ורגוע בגשמיות
ורוחניות גם יחד!

הרבי רוצה חסידים בריאים! הרבי
רוצה חסידים שמחים! הרבי רוצה
חסידים מאושרים!

לרבי מה"מ מגיע שיהיה לו חסידים
בריאים, מאושרים ושמחים.

כל השנה בישיבה אנו בעבודה. הרבי
מה"מ רוצה שיהיה לנו גם טוב! ולכן
הרבי נותן לנו תקופה שבה אנו יכולים
לפרוח. גם בגשמיות.

אך כמובן שאצל תמימים אין כזה
מושג שגשמיות לא קשורה לרוחניות.

זה בדיוק המתנגדים [המתנגד אשר
בקרובך - הערת מערכת החייל]
אשר - 'השמים שמים לה', אך ב'בין
הזמנים' מתנהגים כמו בהמות, יותר
נכון חיות-אדם. בלי צניעות, בלי
יראת שמים.

מולי דוידסון

היי, what's up guys
אני השנה יהיה בדרך לקעמפ
של הרעבע לעבוד ולהשפיע על אחרים.
כן יש לי אופציות אחרות!! ואני יודע
how to enjoy אבל אני נוסע לקעמפ
כי זה מה שהמלך המשיח רוצה מאיתנו.

קייטנות לילדי ישראל!

יחי הרבי מלך המשיח שליט"א לעולם
ועד!

רגע, רמב"ם? חת"ת? דבר מלכות?
'סדר שיחות' יומי? - ברור! זה האוכל

שלנו - הצבא צועד על קיבתו וזה
ה'תפריט' הצבאי!

חייל המלך באחד מבסיסי המלך -
'תומכי תמימים' (עיבל)

דביר נגבי

החסידים שהולכים עם קו של שמחה,
של בטחון, של אמונה במשיח. פשוט
החסידים המאמינים במשיח שבדור!

הזמן של בין הזמנים זה הזמן לקרב
עוד חסידים לדרך הזו. זה הזמן
לעסוק דווקא בקייטנות ובדיי-
קעמפ בשיכונני חב"ד בכדי לקרב
עוד ילדים מאנ"ש שלא זכו להיוולד
בין החסידים שהולכים עם האמונה
והביטחון והגאולה [המשפיע ר' זלמן
לא משתמש במושג 'משיחיסטים'.
אנו חב"דניקים מדורי דורות, אנחנו
חסידים מאמינים!].

תמימים צריכים לשבת יחד ולטכס
עצה איך מושכים את ילדי אנ"ש לדיי
קעמפ שיהיו דווקא ש ל נ ו .

להביא לרבי את הקינדערלאך שלו.
ש'לרבי יהיו ילדים מחייכים, עם רגש
חסיד, להט חסיד, הרגש חסידי
בגשמיות ורוחניות גם יחד כמו
שמחנכים אצלנו!

אז תמימים - קדימה לכיבוש בתוך
אנ"ש ולא לשכוח בכיף ובאהבת
אחים!

תמיד ביחד

ויחי!

ליבוש קופרמן

עיבל (תות"ל)

that hashem Is good.

אני חייב לרוץ להקציץ את jimmy
חבר'ה go crazy enjoy בהצלחה ויחי
המלך המשיח שליט"א

Wow I love dvir. Dvir is the best
thing ever! A real chossid

mully

חבר'ה אי אפשר רק לעבוד וליהנות
ואני אומר את זה בתור אחד שעשה
הרבה שטויות, אבל אני יודע שאם
רוצים קיץ באמת כיף ובין הזמנים
משמעותי צריך לעשות מה שהרבי
רוצה שזה לצאת לקעמפ ולהקציץ על
מלך המשיח ולהפציץ באלוקות כי זה
הכיף הכי גדול שיש. 'טעמו וראו כי
טוב הויה' - taste and you will see

יענקי הניג

יחי אדוננו מורנו
ורבינו מלך המשיח לעולם
ועד!

מי אני ומה ערכי שאכתוב מה
תמימים אמורים לעשות בבין
הזמנים, בפרט שבשבילי זו רק
שנה שניה במוסד הקדוש 'תומכי
תמימים' ואין לי אומץ לב לחוות
דעה.

אך מי יבוא אחר המלך כאשר
הרעבע שליט"א כותב בעשרות
אגרות קודש שעבודת הקודש
של הלויים בדורנו שזה התמימים
שנדבה רוחם לעמוד ולשרת -
היא לקרב את ילדי ישראל לתורה
ומצוות לאבינו שבשמים ולממוצע
המחבר משה רבינו שבדורנו
נשיאנו שליט"א.

אני אישית ב'בין הזמנים' נמצא
בקושי גדול. כשאני חוזר הביתה
ביחד עם כל המשפחה וכן עם
מתפללי המנין הכללי בשכונתנו
שהיא מלאה פוילישער'ס,
עוילמישער'ס וכו'. כואב לי אישית
הלב לראות לפעמים זלזול מוסווה
על התמימים. הזלזול הזה כולו
נובע רק מבורות ואי הבנה שלא
תאמן.

אם היו יודעים מה זה 'תמימים'
אזי לא היו מתפללים במנין
בלי תמים שמכריז 'יחי אדוננו'
באופן ד'אל יבוש'! [ורמז לדבר
הפארברענגניש של פורים תשט"ז

אשר ניתן לשמוע זאת בהקלטה
שפלוגי בן פלוגי מתקנא ב'קליין
תלמיד אין תומכי תמימים'!]

אבל 'אנן פעלא דיממא אנן'. זה
שאברך חסידישער איד עם כל
ה'שמונה בגדים' לא יודע מה
פירוש 'כוח הפועל בנפעל להחיותו
תמיד' זה אכן כאב לב איום. אולם
יש לזכור - 'אבל אשמים אנחנו'
שאנו לא יושבים איתם ללמוד!

השנה רכשתי כמה עותקים
מהספר היקר 'פניני התניא'
על שער היחוד והאמונה של
המשפיע ר' לוי יצחק גינזבורג
ועשיתי שיעור בבית כנסת בערב
ואז גיליתי עד כמה 'אבל אשמים
אנחנו'. כאשר הרעבע שליט"א
משיח שבדור מתחנן להפיץ
המעיינות ואומר ש'העולם מוכן',
הרי אם מפיצים המעיינות ממילא
הרבה פגעים וטללים רעים היו
כלים ומתבטלים מאליהם. לפתע
רואים איך יונגעלייט פוילישער'ס
מתווכחים על פרק ג' בשער היחוד
והאמונה שם 'איך בעצם מרגישים
הנבראים למציאות' ולמה הדוגמא
היא דווקא מאור השמש בשמש
ולא אור הירח בשמש וכדו'.

כאשר יושבים עם ליטווישע בחור
ולומדים איתו קונטרס 'בית רבינו
שבבבל' ביחד עם פיענוחים,
ממילא בטלים ומבוטלים כל
מיני פורענויות! ומבינים מה
התוכן שנשיא הדור הוא המשיח
שבדור. מה זה שבת המקדש
יתגלה תחילה בבית רבינו שבבבל
והסיבה שמקומו היחיד של נשיא

הדור הוא רק בבית רבינו שבבבל
ולא בשום מקום אחר חלילה!

לעניות דעתי זה עיקר תפקידנו
בבין הזמנים. לאחר שבימים
פועלים למען ילדי ישראל היקרים
שאינם יודעים צורת א' של אנוכי,
בערבים חובה לשבת בבתי כנסיות
של ציבור כללי ולארגן שיעורי
חסידות גאולה ומשיח בתורתו
של משיח שבדור, או עכ"פ להציע
לעוברים ושבים בבית המדרש,
לימוד בחברותא של פנינים
נפלאים שנתחדשו בדור האחרון.

ועוד דבר מתוך הנסיון הקטן
שאני הדל רכשתי. אם רוצים
לקרב יהודי צריך שהוא יקרב
אחרים. לקחתי שנה שעברה
שלשה חסידישע בחורים מחצר
חסידית ידועה שכאילו מתלוננים
על שמירת העיניים של התמימים.
לקחתי אותם למקום מרכזי ביותר
ל'מבצע תפילין'. שני ימי שישי
בבין הזמנים והיום הם שוקלים
אפילו לעבור ל'תומכי תמימים'
וכמובן מאמינים בלב ונפש שהרבי
הוא מלך המשיח והוריהם אף
כתבו לרבי באגרות קודש!

עבודה רבה לפנינו. הרבי מחכה
לכל אחד שאנו נתגלה וממילא
הוא יתגלה תיכף ומיד ממש!

השפל באמת

התמים יענקל יצחק הניג

לזכות החייל המסור ונתן בלו"נ אהרן אברהם בן רחל

לישועה קרובה והצלחה למעלה מן המשוער

< הגליון הבא יצא בע"ה לקראת סוף חודש אלול >

מענדי משרקי

תמימים! יחי המלך
המשיח!

איזה כיף זה לדעת שכולנו אחים ורעים, כמו שחסידיהם היו אומרים, איזה כיף זה בבין הזמנים להיפגש בשיכון עם תמימים מעוד ישיבות, לראות את כל התמימים של הרבי מלך המשיח שליט"א! ממש הנאה רוחנית! גם לפגוש משפיעים מישיבות נוספות ולהתוועד איתם.

'אוי שנזכה רבי לגרום לך נחת נחת ורק נחת!'

מי אני הצעיר לבית יהודה [כך סבי בתימן היה חותם במכתביו] מענדי משרקי שיאמר לכלל התמימים מה לעשות בבין הזמנים, אבל דבר ראשון זה אהבת ישראל! זה דבר ראשון! לדעת שאנשים אחים אנחנו! כל סוגי התמימים מכל הישיבות!

'בין הזמנים' זו ההזדמנות לשבת בשיכון ולשוחח עם בחורים מבתים שונים ומישיבות נוספות על רבי, על הרבי מלך המשיח על שליט"א. זה הזמן פשוט לעשות זאת באהבה, לקבוע חברותא עם תמימים אחרים ופשוט ביחד באהבת ישראל אמיתית ללמוד על משיח, ללמוד על הרבי חי וקיים!

בכלל כדאי שתדעו, ניגשתי פעם אחרי מעריב לאחד מאנ"ש בקהילה,

זועי יצחקוב

לכל תלמידי ישיבות
תומכי תמימים

של החברותא, להיות מסמר הערב, אשר מיודענו מוסר שיעור בפני כמה עשיריות מישראל.

תנסו ותווכחו. ואז נראה כי זכינו אשר מסתובבים בין אנ"ש מאות ואלפים של חסידים ותיקים שיש לנו המון-המון מה ללמוד ומה לקבל מהם. גם הם היו 'תמימים' לא פחות מאיתנו ועוד אולי הרבה-הרבה יותר! עלינו רק 'לפקוח את העינים' ולראות זאת בענווה ובביטול בלי ישות ש'כאילו' אנו הטובים' ואז נוכל לקבל מהם המון אוצרות חסידיים שהם מלאים וגדושים בהם! זה הזמן תמימים!

וכמובן יש לנו בראש ובראשונה את ההוראה של הרבי שליט"א לעסוק בקירוב ילדי ישראל. בעצם יש לנו כמה מטלות. יש להתעסק עם ילדי אנ"ש, אך כמובן עדיפות עליונה לקרב ילדים לתורה ומצוות. שהרי פיקוח נפש דוחה כל התורה כולה.

ולזכור מה שהמשפיע ר' זלמן אומר: אסור לנו לשכוח על עצמנו. קביעות עיתים והשיעורים הקבועים ותפילות במנין - מאי קא משמע לן. המטרה היא גם להוסיף להקפיד על א חסידישע פרשה וכמובן לימוד עניני גאולה ומשיח בשופי.

שנתראה אצל הרבי שליט"א בתשרי ולפני זה שכבר נזכה להתגלות נאו!
יחי המלך המשיח!

מענדי משרקי

אמנם בגיל הוא יכול להיות אבא (אולי אפילו סבא) שלי, אך עמד לנגד עיני מה שכותב הרבי שליט"א מלך המשיח שהגיל האמיתי לא נקבע לפי הרשום בתעודת זהות אלא בהתאם למילוי הזמן בתוכן יהודי אמיתי, ובגסות הישות שלי דמיינתי לצערי שהוא יכול להיות רק בן שלי [הערת מערכת החייל: אא"כ הוא עוד אחד מהצדיקים הנסתרים בקהילות אנ"ש ולא דוקא מוגבלים במספר ל"ו, אלא בקבוצת תמני סרי אלפי צדיקי, כפי שהתבאר בהרחבה ע"י המשפיע חיים בער (נדפס בפרק העשירי)].

ניגשתי אליו והצעתי לו ללמוד בחברותא שיחה. כצפוי שמעתי ממנו שלל תשובות, אך ענית לי לו שכיוון שאצלו האידיש היא 'מאמע לשון', לכן ביכולתו לזכות אותי לראות את האור כי טוב הגנוז בספרים, כדי שלא אזדקק להשתמש בכלי שני שאינו מבשל, ובבקשה שלא יהיה מונע בר.

תתפלאו או לא, כבר לא היה לי זמן פנוי לאחרי מעריב בימים הבאים של בין הזמנים, מידי יום הוא כבר פנה אלי מראש להזכיר לי על הלימוד המשותף.

ולמראה זוגות העינים שננעצו בו על החיות המחודשת שאחזה בו בקיום מצוות 'והגית בו', הציע להם בפשטות - תצטרפו אלינו ערב אחד. וכך עד סיומו של בין הזמנים הפכה היוזמה הביישנית

שלום וברכה!

הרבי נשיא דורנו מתבטא רבות בשיחות קדשו כי עלינו לזכור לפני הכל כי עיקר ענינו של תמים הוא לימוד התורה. זה בעצם אומר לנו שלפני הכל אנחנו בחורי ישיבה

במלוא מובן המילה.

כמו ירקן גם כשיוצא לחופש הוא חושב על החנות. "בעל עסק". גם אנחנו נמצאים בטבע העולם בתקופת חופש מסויימת. ברור לנו שבתקופה הזו רואים על בחור

בשכונה האם הוא 'בחור ישיבה' או שהוא עוד אחד.

במה דברים אמורים:

במשך השנה לכל בחור יש גמרא משלו, יש 'קובץ מפרשים' משלו, יש מחברת עם שיעורים וסיכומי מפרשים משלו.

כשאנחנו מגיעים ל'בין הזמנים' הביתה, ניתן לזהות מי מאיתנו הוא אכן 'בחור ישיבה' ומי חלילה לא. בחור שמגיע הביתה עם הגמרא, עם הקובץ מפרשים, עם המחברות ובתקופת בין הזמנים מנסה לסכם ולסדר את הדברים ולארגן אותם, זה אומר שהספרים הללו יקרים לליבו. אותם הוא יוריש לבניו ויתגאה בפני ילדיו הנה המסכתות שלמדתי בישיבה. תראו את הדפים הקרועים. זה יזכיר לו את הישיבה, זה יזכיר לו את השיעורים, את החוויות וכך הוא ימשיך להעביר לילדים שלו להיות 'תמים' בתורת הנגלה והחסידות.

דויד סגל

תמימים!

יחי המלך המשיח חי וקיים לעולם ועד!

אין על התמימים. אחד אחד. תמימים מורעלים על משיח!

תמימים זה שריון הפלדה סביב בית המלך.

שאיש לא יעיז לא להתנהג כראוי! אנחנו בבין הזמנים צריכים להשתגע על משיח!

אכן, לצערי אני אישית נשלחתי מהישיבה לחודשיים ובכל זאת אני לא מוותר להיות 'תמים' אחרי בין הזמנים!

התמימים הם של הרבי מלך המשיח שליט"א!

בלילות של בין הזמנים אין לילה שלא יוצאים להדגלות והדבקות! בימים

אנחנו חסידי חב"ד יש לנו משנה זהירות בנושא:

לא סוד שישנם עדיין אנשים שמסתירים בתוכם איזה תיוג אחר על רמת הלימוד של התמימים "מה אתם עושים כל היום? עומדים בתחנה מרכזית ומניחים תפילין?" "מנפנים בדגלי משיח"?

בשנה שעברה ישבתי בבית כנסת של הבורכים בשכונה וסידרתי את מחברת שיעורי ראש הישיבה שלנו הגאון ר' יודל. רב בית הכנסת שהוא עצמו בן תורה ותלמיד חכם בקנה מידה נכנס ועלעל במחברת במשך שעה ארוכה ופשוט מאד יצא בהתפעלות:

"ציבור בני התורה לא יודע את הגאונות שיש לכם. אלו הם שיעורים בלתי רגילים."

בעקבות דבריו יצא לי לדבר בשכונה שלנו עם שני חברים שלומדים

של בין הזמנים הולכים לעבוד בכל עבודה שמכניסה כסף, העיקר שיהיה כסף לכרטיס.

רבי מלך המשיח שליט"א לא שנה - חייא מנין?

כשמגיעים לבית כנסת לא שוכחים להכריז בקול רם 'יחי אדוננו'. אחרי קריאת התורה, אחרי התפילה. בלי התפעלות! יצעקו עליך? מצויין. מגיע לנו ביטושים. אנו לא צדיקים גדולים. לא צועקים? צעק יותר בקול!...

ובליל שיש? כל הלילה עד אמצע הבוקר נסיעות ל'פוצו'! לתת לחרדים 'יחי' עם אדמו"ר הזקן ביחד!

בקיזור בבין הזמנים לא ישנים ולא אוכלים. יש לזה מספיק זמן כל השנה בישיבה!

אבל יש עוד משהו שאני אישית עושה בבין הזמנים. לפעמים במשך השנה אני מקבל קנסות מהמשגיחים, מקבל הערות מהצוות הרוחני. לפעמים במשך השנה יש לי כעס. אך בבין הזמנים אני משתדל להתקשר אישית

בישיבת 'אור ישראל' בפתח תקוה, אף חזרתי להם כמה נקודות מהשיעורים-כלליים והם אמרו שזה פשוט ברמה אחרת לגמרי.

כל זאת כמובן בנוסף, וכמובן לימוד תוכן של ליקוטי שיחות בלומד'ס [כלשון ראש הישיבה ר' יודל].

כשאנו מדברים על הרבי כמלך. חלק מ'מלך' זה הלכות 'כבוד המלך'. כבוד הרבי הוא שנראה לסובבים אותנו כי רמת הלימוד בישיבות תומכי תמימים הוא מעל כל קנה מידה.

זה לדעתי התפקיד שלנו בבין הזמנים כבחורי ישיבה, כנאמנים למלך המשיח, וכתמימים.

נתראה בזמן אלול עם הרבה כוחות מחודשים בכדי לסכם את השיעורים וללמוד בסדרים בעיון ובכך נביא להתגלות הרבי. אמן כן יהי רצון!

רועי יצחקוב

לכל אחד מהצוות ולומר לו שבתוכי אני יודע שהנהלה היא של הרבי מלך המשיח שליט"א. הלוואי עלינו אחרי החתונה להתמסר ככה. אפילו מוקצנים רבים הפכו לבעלבאסים קרירים, והנהלה לא כזו! זה לא נראה לי פשוט! הלוואי שאני גם לא יהיה בעלבאס אחרי החתונה. אני מאד חושש שאני יהיה בעלבאס, כבר עכשיו אני נופל הרבה פעמים, ולכן אני לא מפסיק להקצין 'כמה שיותר כמה שיותר'!

והלוואי שאני יצליח שנה הבאה להסתדר עם ההנהלה, לקבל מהם, ולהיות בסדרים! זה נראה לי בטוח יהיה, כי הרבי מלך המשיח שליט"א מתגלה עכשיו! יעסס!

יחי המלך המשיח לעולם! הרבי חי וקיים בגוף גשמי מחלק דולרים בסעווען סוונטי!

דויד סגל

או [באופן של] "שנים שיושבים ועוסקים בתורה" אדער שלשה, אדער חמשה אדער עשרה אדער "העמידו תלמידים הרבה" או "שלשה, או "חמשה", או "עשרה" או "והעמידו תלמידים הרבה" א ריבוי גדול וואס עוסקים ביחד - ריבוי גדול שעוסקים ביחד אע"פ וואס כדי צו זיך מעמיק זיין, דארף מען האבן מנוחת הנפש, כמדובר כמה פעמים אע"פ שבכדי להתעמק [בענין] נדרשת מנוחת הנפש וואס דאס קומט דווקא ווען דערנאך גפענינט מען זיך פאר זיך אליין שזה נובע דווקא כשלאחר מכן נמצאים לבד [יושב עם עצמו] און מ'טראכט נאך אמעל איבער, ביתר שאת וביתר עוז וחושבים שוב [ומעיינים שוב] - בית שאת וביתר עוז די ענינים וועגן וועלכע מ'האט גערדעט בפלפול חברים ובשקלא וטריא וכו' את אותם הענינים שדוברו לפני כן ב"פלפול חברים" ובשקלא וטריא וכו' כמדובר כמה פעמים

'יחידות לתמימים' בדר"ח מרחשון תשנ"ב (השיכתוב באידיש הוא מתוך ה'הוספה' ב'דברי משיח')

אזוי אויכעט אז מג'ט א קוק אויף אן אמת'ן ישיבה בחור כך גם [על דרך זה] כשמביטים על בחור ישיבה אמיתי

זעט מען די אמיתית המציאות שלו

רואים [מיד] את המציאות האמיתית שלו

אז דאס איז א מציאות פון תורה

שזוהי מציאות של תורה

און די מציאות פון תורה ווערט "כמים לים מכסים"

ומציאות התורה נעשית "כמים לים מכסים"

בנוגע צו עולמו, צו חייו אלס א תלמיד פרטי במיוחד,

בנוגע לעולמו, לחייו כתלמיד פרטי במיוחד

און ער איז משפיע אזוי אויכעט אויף זיינע חברים

והוא גם משפיע כך גם על כל חבריו

שמהם יראו וכן יעשו

ובמיוחד די חברים מיט וועלכע מ'לערנט צוזאמן בחברותא

ובמיוחד אותם חברים שאיתם לומדים יחד בחברותא

אדער "שנים שיושבים ועוסקים בתורה"

חלק בתכלית. והנה המפרשים הסבירו זאת על יסוד ההלכה שגם נביא רשאי לחדש דבר בתור 'הוראת שעה' וממילא כ'הוראת שעה' מותר לשחוט את שור הבר בסנפירי הליתין.

אולם הרבי מלך המשיח שליט"א לא מקבל הסבר זה מכמה טעמים והעיקרי שבהם - כפי שמוכן ממהלך השיחה - היתכן שענין עיקרי כזה ייעשה רק במתכונת 'היתר?' ואף שידועים דברי הרגטשובי שישנו סוג של

אחד לקראת חמשה עשר באב תנש"א הוציא הרבי מלך המשיח שליט"א 'מוגה' את קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' העוסק גם בהיתר שחיטת שור הבר בסנפירי הליתין ומצו"ב תמצית הענינים.

נקודת השאלה היא - כפי שהקשו מפרשים - לכאורה איך ניתן להתיר 'שחיטת שור הבר' בסנפירי הליתין, הרי זה סותר כמה הלכות בדיני שחיטה, שהרי מבנה סנפירי הליתין אינו מתאים לסכין שחיטה שעליו להיות

'הוראת שעה' לא רק כ'הותרה' אלא כ'דחוויה' - ועל דרך ה'הוראת שעה' של הקרבה בכמה של אליהו בהר הכרמל, מ"מ כאן מסתבר שזהו יותר מכך וכנ"ל, משום שכשמבינים את מהות 'שחיטה' זו לא ניתן להסתפק ב'דוחק' של 'דחוויה' כ'הוראת שעה', ובעיקר באופן יישוב זה אין קשר למהות של התורה שתתגלה לעתיד לבוא.

מחדש הרבי שליט"א מלך המשיח שלש נקודות יסוד ולפי זה יובהר הענין:

א. המושג 'תורה חדשה' משמעו - כי בתוך התורה עצמה 'גנוז' החידוש הזה, אלא שבכדי להוציאו מן ההעלם אל הגילוי על משיח להיות גם 'נביא' וגם 'חכם', אולם לאחר שמשיח 'יגלה זאת' יתברר כי מלכתחילה הדבר הזה היה כתוב בתורה עצמה. ובענינו: יתברר מלכתחילה כי התורה שכתבה דיני שחיטה, לא דיברה מלכתחילה על שחיטה מסויימת זו, וכדלקמן טעם הדבר.

ב. ענינה הפנימי של 'שחיטה' בכלל היא העלאה ו'משיכה' של בירור הטוב מתוך הרע, לאור זאת מובן כי הביטוי לתיקון העולם בגאולה הוא 'שחיטה'.

ג. כתב החתם סופר (חיו"ד סי"ט) כי גם אצל אדם רגיל באם היה יודע בוודאות ששחיטה בסכין פגום לא תביא לשום נזק, הרי עקרונית היה מותר לשחוט בסכין זה, אלא רק מפני שאי אפשר לדעת, לכן זה אסור, אבל

אצל הקב"ה הרי פשוט שיכול לשחוט בזה. מתוך דברי החתם סופר ניתן להבין נקודה אחת: כאן הרי הקב"ה הוא השוחט, לכן אופן הבירור נעשה בלי ההגבלות הרגילות ואין חשש לענין ה'פגם'.

ולהעיר כי בזמנה של השחיטה ישנם שתי מקורות בתורת הרבי מלך המשיח שליט"א שיש לתווך ביניהם. בשיחה כאן מפורש "שהסעודה דליתן ושור הבר [ובסוגריים שם מובן ממילא שגם השחיטה] תהי' בימות המשיח" (הערה 108), אולם בשולי הגליון שם מעיר הרבי לאגרות קודש שלו ושם מפורש שזה יהיה לאחר תחיית המתים, עיין שם! וצ"ע.

והנה בחורף תשנ"ב אומר הרבי מלך המשיח שליט"א כמה פעמים בבירור כי 'יש כבר את השלחן ערוך, יש כבר את השור הבר ויין המשומר' ורק צריכים לאכול. משמע א"כ שכבר נשחט?

ועכ"פ יש שלשה אופנים בשיחות. א. באגרות קודש לפני הנשיאות חידש הרבי מלך המשיח שליט"א שהסעודה תהיה לאחר תחיית המתים; ב. בקונטרס תורה חדשה ש"ל בקיץ תנש"א הוסיף שזה יהיה דווקא בימות המשיח, היינו לפני תחיית המתים. ג. בחורף תשנ"ב התבטא כמה פעמים שכבר 'ישנו' השור הבר!

מה שאין כן!

הי' לו יצחק גרנברג

פעם היה הכל קשור לטו"ד וגם במס"נ הבינו את הכוונה והי' אפשר למצוא מקור בשו"ע להנהגה זו וכידוע השיחה בלקו"ש חל"ה וישב

ובדור השביעי כבר במאמר הראשון הרבי שליט"א מלך המשיח תובע שטות דקדושה למעלה מטו"ד. הרבי דורש את התוקף של יהודה שהיה למעלה מטעם ודעת לגמרי וכמוסבר בדבר מלכות ויגש נ"ב ואז מגלים ש"אני יוסף" שכל העולם לא רק שלא מפריע אלא כולם גם מאמינים ורוצים לשמוע.

ואולי יש להוסיף בדרך אפשר בלבד כי הדבר אף מוסבר במאמר הראשון, מכיוון שתפקיד משה רבינו הוא לתקן את חטא עץ הדעת, שהחטא היה שהקדים את השכל לאמונה (כמבואר בקונטרס עץ החיים) ועל ידי זה יש חיים נצחיים ובטל ענין היפך החיים ואצל הרבי מלך המשיח שליט"א זה בגלוי.

הידעת?

א. בחור מ-770 נכנס ליחידות אצל הרבי שליט"א מלך המשיח לקראת יום הולדתו, והרבי שליט"א מלך המשיח תבע ממנו את ענין התפילה באריכות ואמר לו את הדברים הבאים: "מילא בחור שחי בקרמנצ'וג, ושם לא התפלל כראוי, ניתן להבין זאת מכיוון שהיתה שם מצוקה של רעב ועוני, אבל היום בארצות הברית, שאין צרות, הרי לא שייך מציאות שכזאת".

1. אביו של אחד מתלמידי הישיבה בכרינואה, נכנס ליחידות וביקש מהרבי שליט"א מלך המשיח ברכה לבנו להצלחה בלימודיו בישיבה. הרבי שליט"א מלך המשיח בירכו, אך הלה התעקש שהוא מעוניין בברכה מיוחדת, ואף הוסיף ואמר שהוא מבקש ברכה מיוחדת שתנחה את בנו ברורות. הרבי שליט"א מלך המשיח ענה: "הכלי לכל העניינים הללו אצל בנך הוא יגיעה. אם תהי' לו יגיעה, הוא יצליח". ובסוף היחידות שב הרבי שליט"א מלך המשיח ואמר: "וכמו שאמרתי קודם, הכלי אצלו זה יגיעה".